

καίθεν δὲ ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐξήγγισε συγχώρησιν παρ' ὧν τῶν περὶ αὐτὸν θρησκούντων καὶ ὁδουμένων.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝ ΚΟΠΕΝΑΓΗ ΒΑΣ. ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΩΝ ΤΗΣ ΑΡΚΤΟΥ.

Ἡ ἐνδοξος αὕτη ἐταιρία συνεκρότησε τὴν ἐνιαύσιον αὐτῆς συνεδρίαν κατὰ τὴν 14/26 Μαΐου 1859 ἐν τοῖς ἀνακτόροις Χριστιανοβούργου, ὑπὸ τῆς ὄψεως τοῦ φιλοφύσου τῆς Δανίας βασιλέως Φριδερίκου Η', τοῦ καὶ κλεινοῦ αὐτῆς προέδρου. Ἀμα κερυχθεῖσας τῆς ἐνάρξεως τῆς συνεδριάσεως ἀνέγνω ὁ ἀκάματος αὐτῆς γραμματεὺς Κ. Ράφνας σύντομον ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὴν λήξαν ἔτος πράξεων τῆς ἐταιρίας καὶ τῆς ἐνεστώσης αὐτῆς καταστάσεως. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ἀνέφερε σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ἐγγίζει εἰς πέρας ἡ ἐκδοσις τοῦ ὑπὸ Ἐγγίλσθνος συγγραφέντος πρῶτου λεξικοῦ τῆς ἀρκτικῆς γλώσσης, εἰς ὃ προστεθήσονται ἐν παραρτήματι πᾶσαι αἱ λέξεις αἱ ἀπαντῶμεναι ἐν ταῖς ἀρχαῖαις ἐπιγραφαῖς τῆς Σουητικῆς καὶ τῆς Δανίας.

Μετὰ ταῦτα ὁ διδάκτωρ Α. Γεώργιος Λύνδος παρουσίασε πόνημά τι περὶ γραμματικῆς συντάξεως τῆς ἀρχαίας δανικῆς καὶ ἀρκτικῆς γλώσσης.

Ὁ δὲ ἐφορος τοῦ Μουσείου τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς ἀρκτου Κ. Κ. Ι. Θόμσενος παρουσίασεν ἐξηγηματικὸν τινα κατάλογον τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ διατηρουμένων καὶ διὰ πολυτίμων μεταλλῶν κεκοσμημένων ἀντικειμένων. Ὁ κατάλογος οὗτος συνετάχθη ἐπιμελείᾳ τοῦ Κ. Οὐϊλέρμου Βοϋίου, τὸ δὲ δημοσιευθὲν ἤδη μέρος ἐμπεριέχει τὰ εἰς τὴν εἰδωλολατρικὴν ἐποχὴν ἀνέχοντα. Ὑπεβλήθησαν ἐπίσης τῇ σοφῇ ὁμηγύρει τὰ παρὰ τοῦ ἐκ Σκωτίας Κ. Ἰωάννου Φρασέρου πεμνηθέντα ἀντίτυπα διαφόρων ἀρχαιοτήτων ἀνακλυθέντων πρὸ μικροῦ ἐν τῇ νήσῳ Λέβι.

Ὑπεβλήθη εἰτα ἀντίγραφον ἀρχαίας τινος ἐπιγραφῆς, εὐρεθείσης ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Κ. Α. Κ. Χαμλίνου ἐν τῇ νήσῳ Μονεγάνῃ τῇ κειμένη παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μαίνου, καὶ ἐμφανίσθη κατ' αὐτὸν τὴν εἰς τὰς χώρας ἐκείνας μετάδοσιν τῶν ἀρχαίων Νορμαννῶν.

Ὁ δὲ Μεγαλειότατος πρόεδρος εὐπρεστάθην νὰ δείξῃ τῇ ὁμηγύρει ἀγγεῖον χαλκοῦν εὐρεθὲν ἐν τῇ βορείῳ Σελανδία μετὰ τοῦ χαλκοῦ αὐτοῦ πώματος, ὡραίας καὶ ποικίλης κατασκευῆς. Εἰτα ἐδείξε διὰ φορα ἄλλα ἀρχαῖα ἀντικείμενα ἐκ τῶν διατηρουμένων ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Μουσείῳ τῶν ἀνακτόρων Φριδερικοβούργου.

Ὁ δὲ ἐκ Γερμανίας διδάκτωρ Κ. Λίσχορ, ἐφορος τοῦ ἐν Μεικλεμβούργῳ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, ἐδείξε μέγα ἀγγεῖον χαλκοῦν στηριζόμενον ἐπὶ τεθρίππου ἢ μᾶλλον τετραπρόχου χαλκοῦ ὀχήματος, ἀνακλυθέντος τὸ 1843 σὺν ἄλλοις ἀρχαίοις ἐν τοῖς περιχώροις τῆς κωμοπόλεως Πεκκατέλης. Συγχρόνως ἐξέθεσεν ἐν συνόψει διάφορά τινα περὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ ἀνακλυθέντων χαλκῶν ὀχημάτων, ἀξίων ὅτι ταῦτα ἔχουσι σχέσιν τινὰ πρὸς τοὺς χαλκοὺς τῆς ἱερᾶς βίβλου λέβητας, καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἐν τῇ Ἰλιάδι ἀναφερόμενον τρίποδα. Ἀξιοὶ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ταῦτα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ αὐτὴ πρὸς τὸν ἐξευγενισμόν τάσις ὑπῆρχεν εἰς ἀπασαν τὴν ὑφήλιον πρὸ χιλίων πρὸ Χριστοῦ ἔτων. Ἐληξε δὲ ἡ συνεδρίασις μετὰ τὴν παραδοχὴν διαφόρων νέων μελῶν, ἐξ ὧν καὶ τοῦ νῦν βασιλέως τῆς Νεαπόλεως.

Ἐνταῦθα λαμβάνομεν ἀφορμὴν νὰ σημειώσωμεν ὅτι εἰς τοὺς ἀρτίως ἐκδοθέντας παρὰ τῆς ἐταιρίας ταύτης τόμους τῶν χρονικῶν τῆς τε ἀρχαιολογίας καὶ ἱστορίας τῆς ἀρκτου ἐμπεριέχονται διάφοροι ἀξιόλογοι διατριβαί, καὶ ἰδίως ἡ περὶ τοῦ κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους φρουρίου Ἀβραχαμτρύπου ἱστορικῆ καὶ ἀρχαιολογικῆς διατριβῆς τοῦ σοφοῦ καὶ ἀκαμάτου ἱστοριογράφου καὶ μυστικοῦ ἀρχαιοφύλακος τοῦ βασιλείου τῆς Δανίας Κ. Γασπάρους Φ. Οἰογενέρου, τοῦ καὶ ἀντιπροέδρου τῆς ἐταιρίας. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος φρούριον Ἀβραχαμτρύπου κηττι ἐν τῇ βορείῳ Σελανδία παρὰ τὸν μυχὸν τοῦ Ἰσεφιόρδου, ἡ δὲ ἐν αὐτῷ ἀνακλυψις κατὰ τὸ 1744 ἔτος τοῦ μεγάλου λεγομένου προδρόμου τῶν γιγάντων, κατέστησε τὸ φρούριον τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἀξιοσημειώτον, μάλιστα ἀνεγερθέντος τοῦ ἀρχαίου Νορβηγικοῦ λίθου τοῦ φέροντος διαφόρους ἀρχαίας ἀγγλοσαξωνικὰς ἐπιγραφάς, καὶ ἀνευρεθέντος ἐν ἔτει 1784 ἐν τῷ τάφῳ τῷ σωζομένῳ ἐν Θελαμάρκῃ. Τοῦτου ἕνεκα ὁ πάππος τοῦ νῦν Μεγαλειότατου βασιλέως τῆς Δανίας ἀνήγειρεν ἐν τῷ ἄλσει τοῦ φρουρίου τούτου εἶδος τι πανθέου, ἐν ᾧ ἀνέστησαν 62 ἀνδριάντες πρὸς μνήμην τῶν ἐνδοξῶν ἀνδρῶν τῆς Δανίας, Ἰσλανδίας, Νορβηγίας, Ὀλστέινου καὶ Γερμανίας. Εἰς τοὺς ἀνωτέρου τόμους περιέχεται πρὸς τούτοις καὶ ἡ τοῦ Κ. Λύγούστου Β. Μεχένου διατριβὴ περὶ τῶν περὶ τὴν γεωγραφίαν γνώσεων τῶν Ἰσλαμικῶν λαῶν, καὶ τῶν παρ' αὐτῶν ἐγνωσμένων χωρῶν κατὰ τὰ βόρεια καὶ ἀνατολικά παράλια τοῦ παρ' αὐτῶν γνωστοῦ ἡμισφαιρίου. Ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ ὁ Κ. Μεχένος, στηριζόμενος καὶ ἐπὶ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Ρεϊναύδου, Μαλτε-Βρόνου καὶ Λελουέλου ἀπαριθμεῖ μεθ' ὅσας πλείστης ἀκριβείας τοὺς ἐξοχωτέρους τῶν Ὀθωμανῶν γεωγράφων τοὺς ἀκμάσαντας ἀπὸ τῆς 9' μέχρι τῆς 15' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ακολούθως πραγματεύεται διεξοδικῶς ἐν ἰδιαιτέροις κεφαλαίοις περὶ τῶν δοξασίων τῶν Ἀράβων ὡς πρὸς τὸ σῶμα, τὸ σχῆμα καὶ τὴν μαθηματικὴν διαίρεσιν τῆς γῆς, τὸν ὠκεανὸν καὶ τὴν διαιρέσιν αὐτοῦ. Εἶναι πρὸ πάντων ἀξιοσημειώτος ἡ ἐπιτυχία δι' ἧς ἐφαρμόζει εἰς τὰς νῦν γνω-

στάς χώρας καὶ νήσους τοῦ δυτικοῦ ὠκεανοῦ τὰς τῶν Ἀράβων ὀνομασίας, καὶ τοιαύτην ἐναρμογὴν κήνκει ἐπιτυχῶς εἰς διαφόρους πόλεις τῆς τε Γαλλίας, Ἀγγλίας, Δανίας, Σουηδίας καὶ Ρωσσίας· μάλιστα ἀναφέρει περικοπὴν τινα περιηγήσεως τοῦ κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα (1432) ἀκμάσαντος Ἀραβὸς συγγραφέως Ἀβού Ἀβδαλλάχ Ἀμίδ τοῦ ἐκ Γρενάδας, ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ ἀλιείας κήτους κατὰ τὰ παράλια τῶν Οὐρσῶν, οἵτινες κατὰ τὰς ἀξιολόγους ἐρεῖνας τοῦ Φράγχου εἰσὶν οἱ ἐν ταῖς ῥωστικοῖς χρονικοῖς ἀναφερόμενοι Οὐέτσι, ἧ οἱ κατοικοῦντες λαοὶ ἐν τῇ Λευκῇ θαλάσῃ πρὸς βορρᾶν τοῦ Νεογορέδου, ἥτοι ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ ἀρκτικοῦ ὠκεανοῦ.

Εἰς προηγούμενον δὲ τινα τόμον ἀπαντᾷται

παρὰ τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος βασιλέως τῶν δύο Σικελιῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῶν ὁποίων διάφορα ἀντίτυπα, οἷον τοῦ Πλάτωνος, ἀρχαίων τινων ἀγγείων καὶ ἄλλων ἐδημοσιεύσαμεν τὸ παρελθὸν ἔτος.

ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΠΛΟΙΩΝ.

Οἱ ἀναγνώσται γινώσκουσιν ὅτι εἰς διάσωσιν πραγμάτων ἢ πλοίων βυθισθέντων εἰς τὴν

Σφιγγίς.

προσέτι τὸ τοῦ πολυτίμου καὶ ἐσχάτως παρὰ τῆς αὐτῆς ἐταιρίας ἐκδοθέντος ἀρχαιολογικοῦ τῆς Ἀρκτου Ἀτλαντος ἐξηγητικὸν κείμενον, συνταχθέν ἐπιμελείᾳ τοῦ Ν. Χριστιανοῦ Ι. Φωκασέου, ἐφόρου τοῦ ἐν Κοπενάγῃ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, καὶ τοῦ ἀκαμάτου γραμματέως τῆς αὐτῆς ἐταιρίας Κ. Καρόλου Χριστιανοῦ Ράφνου.

Ι. ΔΕΚΙΓΓΛΛΛΛΣ,

ΣΦΙΓΞ.

Ἡ παρακειμένη εἰκὼν εἶναι ἀντίγραφον Σφιγγὸς ἐκ τῶν ἐκμαγείων τῶν σταλέντων

θάλασσαν εἶχεν ἐφευρεθῇ κώδων (cloche-à-plongeur), ὅστις καταβιβαζόμενος εἰς τὸν μυχὸν τῆς θαλάσσης, περιεῖχεν ἀριθμὸν τινα ἐργατῶν, οἵτινες εἰργάζοντο ἐντὸς αὐτοῦ ἐν ἀνέσει, καὶ ὅτι εἰσῆγετο ἀνωθεν διὰ σωλῆνος ἀήρ, ὅστις καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐξωογόνει καὶ τὸ ὕδωρ ἀπεδίωκεν ἵνα μὴ εἰσέρχεται εἰς τὸν κώδωνα. Τοιοῦτον κώδωνα εἶδομεν καὶ οἱ Ἕλληες ἐν Πόρῳ, ἀγορασθέντα μὲν ἀδρῶς, μὴ χρησιμεύσαντα δέ, ἀγνοοῦμεν διατί.

Ἄλλοι δὲ μετὰ ταῦτα νομίσαντες ἀνεπαρκῆ τὴν μηχανὴν ἐκείνην ἐρεῦρον νέαν, ἐπιτρέπουσαν εἰς τὸν ἐργαζόμενον αὐτὸν νὰ καταβαίνει ἀνευ κώδωνος εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως παρι-